

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ ZÁŘÍ 2020

**JESENÍK, ČESKÁ VES, SUPÍKOVICE,
VELKÉ KUNĚTICE, STARÁ ČERVENÁ VODA**

Úvodník

Drazí farníci,
končí doba letních dovolených a prázdnin. Snad alespoň většina z vás si nějakým způsobem odpčinula a prožila krásné chvíle. Faktem je, že díky koronaviru prožíváme mnoho věcí v tomto roce jinak, počínaje velikonoce až po tuto letní dovolenou a pravděpodobně ještě zažijeme, díky někdy nepochopitelnému jednání politiků, ještě mnoho „jiného“. Vidíme znovu, že život se nedá zcela naplánovat a nemáme vše tzv. ve svých rukou. Blíží se měsíc říjen, měsíc modlitby sv. růžence a Maria je pro nás příkladem. Po zvěstování nemyslí na sebe a na svou situaci.

Přichází k Alžbětě, aby jí byla nablízku. Maria nemá strach z ukamenování, které jí hrozí díky tomu, že čeká dítě a není vdaná, zcela důvěřuje Pánu, že On má situaci ve svých rukou, ve své režii. Je dobré se chovat zodpovědně v dnešní situaci, ale také je potřeba mít důvěru, že náš život má Pán ve svých rukou a nepodléhat „pandemii strachu“. „U vás jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se!“ (Lk 12,7). Děkuji vám všem za odvalu a důvěru, s jakou jste se vrátili na nedělní bohoslužby.

Jeden farník se během vrcholící pandemie modlil v našem kostele a díval se na sochu P. Marie stojící

vpředu. Ve svém srdci si dal předsevzetí, že na poděkování P. Marii za to, že nás bude chránit, nechá na své náklady zrestaurovat její sochu i sochu Pána Ježíše. Domnívám se, že opravdu můžeme už nyní děkovat P. Marii a Pánu Ježíši za ochranu. Začátkem října budou proto obě sochy sundány a odvezeny firmou Bittner do Staříče k restaurování. Ať nás čeká díky pandemii ještě cokoliv, ať nepodlehne „pandemii strachu“ a máme důvěru, i když někdy život nejde tak, jak bychom si představovali. Krásné svědectví o tom vydává i jeden mladý muž.

Svědectví — Mirek

Jmenuji se Mirek. Je mi 39 let a většinu svého dosavadního života jsem prožil v rozhlasu a televizi. Krátce po narození jsem byl sice pokřtěn, ale vyrůstal jsem v ryze ateistickém prostředí. Na základní a střední škole jsem se dovídal, že katolická církev je už dva tisíce let centrem tmářství, že jezuité pálili knihy a kněží vykořisťovali chudý lid vybíráním desátků. Dodnes si vzpomínám na památný výrok naší profesorky dějepisu, že „chrlič na

křesťanských chrámech měly věřícím nahnat hrůzu a odradit je od spravedlivého třídního boje." Po listopadu 1989 se leccos začalo měnit. Nudná šed' reálného socialismu se měnila v barevnou a různorodou společnost, v níž konečně našli důstojné místo i křesťané. Do Prahy přijel papež Jan Pavel II. a na letenskou pláň za ním přišly tisíce lidí. Postupně se začaly opravovat kostely a kaple, dlouhá desetiletí trestuhodně zanedbávané. Lidé opět začínali chodit na bohoslužby. V té době jsem začal věřit v cosi vyššího, i když šlo spíše o nejasné tušení, než intenzivní víru. Radikální obrat přišel v 36. roce mého života (prý je to rok velmi spirituální). Se svou ženou Petrou jsem měl odletět na stáž do londýnské BBC. Čtyři dny před odletem jsem si na náledí natřikrát zlomil kotník a neletělo se nikam. Místo toho mě čekala operace v nemocnici na Bulovce, při níž mi lékaři museli kotník doslova sešroubovat. Před operací jsem ležel na tichém nemocničním pokoji a cítil strach. „Panebože, jestli opravdu jsi, prosím, pomoz mi. Mám strach. Jestli můžeš, pomoz mi, ať to dopadne

dobře," odříkával jsem v duchu a díval se oknem na pošmournou únorovou oblohu. Všechno skutečně dobře dopadlo a pozdě večer mě přivezli ze sálu zpátky na nemocniční pokoj. Cítil jsem úlevu. „Panebože, děkuji ti," opakoval jsem několikrát v duchu. A pak jsem začal přemýšlet o tom, proč my lidé voláme Boha jen tehdy, když cítíme úzkost a strach, když je nám ouvej. To přece vůči Němu není spravedlivé! Když ho potřebujeme, neváháme se k němu obracet, ale když nám nic není, odsouváme ho ze svého života, protože je nám pouze přítěží, která nás zdržuje od kariéry a vydělávání peněz. Po návratu z nemocnice jsem několik měsíců proležel doma a přečetl neuvěřitelnou spoustu knih. A taky přemýšlel o Bohu. Myslel jsem na Něj stále víc, nejdřív jen občas, potom každým den a nakonec mnohokrát denně. Asi i proto, že moje žena Petra byla v pozhnaném stavu a já si moc přál, aby všechno dobře dopadlo. A ono dopadlo - v nemocnici na Bulovce se nám o sedm měsíců později narodil náš krásný syn Marek. Nedokážu popsat pocit,

kteřý se mě zmocnil, když jsem ho na porodním sále poprvé uchopil do náručí. S láskou jsem držel toho malého človíčka a po tvářích se mi kutálely obrovské slzy. Tak intenzivní pocit jsem prožil v životě všehovšudy dvakrát, třikrát. A já už věděl, že tam v tu chvíli nejsme jen my tři - Petra, Mareček a já - ale i Pán. Stal jsem se věřícím člověkem. S manželkou jsme se shodli, že našeho syna necháme pokřtít. Napsal jsem tedy panu biskupu Václavu Malému, s nímž jsem se znal z vysílání v rozhlase a vždy si ho nesmírně vážil. Pan biskup mi obratem odepsal, že k pokřtění dítěte je nutná příprava a že si o ní mám nejdříve promluvit s jeho sekretářem Janem Kofroněm. A tak k nám domů poprvé přišel milý a vlídný člověk, o němž jsem tehdy ještě netušil, že se stane mým blízkým přítelem a nejlepším průvodcem vírou. Po prvním nesmělém setkání následovalo mnoho a mnoho dalších, při nichž mi páter Jan trpělivě odpovídal na všechny otázky a půjčoval mi knihy. Stále vzbuzuje můj obdiv svými znalostmi Bible, kterou vždy nosí s sebou a ať už mluvíme na jakékoli

téma, otevře ji a bleskurychle nalistuje, co o tom či onom říká Izaiáš nebo svatý Pavel. Poté, co Bůh vstoupil do mého života, můj svět se změnil. Pochopil jsem, co je a není důležité. A vím, že kdybych přečetl stovky moudrých knih, nikdy nepřestanu žasnout nad nekonečnou Boží dobrotou, která přesahuje jakoukoli lidskou představivost a chápání. V nemocnici jsem své vyprávění začal a v nemocnici ho i skončím. Když jsem o rok později znovu ležel v

nemocničním pokoji a čekala mě druhá operace kotníku, pomodlil jsem se. Ale tentokrát už jinak. Sepjal jsem ruce a potichu řekl: „Pane, ať vše dopadne, jak ty chceš. Ale o jedno tě moc prosím - buď se mnou." Miroslav

Na přímluvu Panny Marie vám společně s otcem Jiřím Markem přejeme důvěru, že náš život je v Božích rukou a že milujícím Boha vše napomáhá k dobrému.

otec Stanislav

Adopce na dálku

Farnost Jeseník tento rok (2020) adoptovala chlapce z Ugandy. Můžete na něj přispět jakoukoli částkou do označené kasičky vzadu v kostele.

Jméno: Rayan Nsubuga

Země: Uganda

Věk: 8 let

Roční částka: 7000 Kč

Ryan je zodpovědný a rozhodný chlapec. Při vyučování je aktivní, pohotově odpovídá na dotazy učitelů a o učivo se náramně zajímá.

Často a rád pomáhá ostatním spolužákům s úkoly, protože je bystrý a látku pochopí dříve než ostatní. Rád také zpívá a poslouchá hudbu, z barev by si určitě vybral zelenou a bílou a vždy má chuť na rýži s masem.

Ryan žije se svými rodiči, sestrou a dvěma nevlastními bratry v oblasti Kalungu. Rodina se živí převážně

pěstováním plodin, ale menší zisk jim přináší i prodej z malého stánku, ve kterém prodávají maniokové chipsy, cibuli a rajčata. Jejich práce však není efektivní, své malé políčko nadměrně využívají a zároveň čelí útokům škůdců. Do budoucna by si rádi svůj malý stánek o něco rozšířili.

Z farností otce Jiřího Marka

Poutní slavnost ve Velkých Kuněticích – ohlédnutí

Neděle 2. 8. 2020 se nesla ve farnosti Velké Kunědice ve znamení tradiční odpustové slavnosti ke cti Panny Marie Sněžné, které je zasvěcen tamní farní kostel. Slavnostní bohoslužba, které se zúčastnilo množství poutníků jak z Jesenicka, tak i z blízkých polských farností, začala procesím s milostným obrazem Matky Boží od státní hranice do kostela. Při mši svaté v kázání místní duchovní správce o. Jiří Marek připomněl, jak důležitá je osoba Panny Marie jako matky. Nejen že drží v náručí svého syna, ale drží v náručí i celou

církev a každého z nás. Maria o nás ví a bude dělat všechno pro to, abychom byli šťastní. Tato poutní slavnost je již dlouhou dobu také příležitostí k setkání s věřícími z Polska, konkrétně z obce Sławnowice, která kdysi náležela do farnosti Velké Kunědice a z které i dodnes lidé do kunětického kostela přicházejí. Vzácnou návštěvou byli také bratři benediktini z blízkého kláštera v Biskupowie.

Po mši svaté všichni zasedli ke společnému malému občerstvení a vytvořili tak milou atmosféru rodinné místní církve.

Co je před námi?

V neděli 20.9.2020 navštíví farnosti Supíkovice, Velké Kunětice a Starou Červenou Vodu **novokněz P. Jakub Lasák** z farnosti Kravaře. Po všech bohoslužbách bude udělovat novokněžské požehnání.

V sobotu 3.10.2020 se v kostele sv. Hedviky v Supíkovících uskuteční **pobožnost ke cti sv. Floriána**, patrona hasičů, při které budou požehnány a následně předány dalším hasičským jednotkám z okolí jubilejní stuhy při příležitosti výročí vzniku SDH v Supíkovících. **Ve 14:00** vychází průvod od hasičské zbrojnice do kostela.

18.10.2020 oslaví farnost Supíkovice svátek své patronky, sv. Hedviky. Podařilo se získat ostatky této světice, které jsou uloženy v Trzebnici v Polsku. **Slavná mše svatá s inaugurací ostatků sv. Hedviky začíná v 11:00** ve farním kostele v Supíkovících. Po mši svaté bude připraveno pro všechny účastníky pouti pohoštění.

Tentýž den, tedy **18.10.**, se bude rovněž konat další z řady koncertů

v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Karla Ditterse z Dittersdorfu. **V 15:30** začíná **gospelový koncert hudební skupiny Maranatha Gospel Choir**.

Slavnost Všech svatých 1.11. letos připadá na neděli. Mše svaté budou dle obvyklého pořádku, tedy v Supíkovících v 7:30, ve Velkých Kuněticích v 9:00 a ve Staré Červené Vodě v 10:30.

2.11.2020 v den Památky věrných zemřelých vzpomeneme na naše zesnulé při mši svaté **v 17:00 ve farním kostele v Supíkovících**. Po bohoslužbě se uskuteční **procesí na místní hřbitov**, kde požehnáme hroby a pomodlíme se za všechny, kteří na tomto hřbitově odpočívají a také za všechny, kdo ze Supíkovíc pocházejí a našli místo posledního odpočinku jinde.

V sobotu **28.11.2020** se uskuteční v pořadí druhé **vázání adventních věnců**. Začátek **v 9:00** na faře v Supíkovících.

O. Jiří Marek

Farní příměstský tábor

Tábor začínal v pondělí 20. července a končil v pátek 24. července. Jeho tématem bylo 10 egyptských ran a putování do země zaslíbené.

V pondělí jsme se seznámili, dostali nová hebrejská jména a rozdělili se do pěti skupin – Táborníci, Škorpioni, Krtečci, Borůvkáči a Flying Pig.

Každé ráno jsme se modlili papežovu modlitbu pěti prstů: každý prst znamená jednu modlitbu – za naše blízké, za různá povolání, za trpící a za sebe.

Náplní celého dne byly týmové hry, divadla o Mojžíšovi hrané našimi skvělými animátory, katecheze, dobrý oběd a modlitby. Na táboře jsme si vyráběli vlajky, batikovaná trička, boty a schránky pro desatero.

Ve středu jsme putovali na výlet (na horu Sinaj) na Zlatý Chlum pro Desatero a cestou jsme plnili různé úkoly. Za mě bylo nejtěžší odnést každého člena týmu 20 metrů cesty, a to do strmého kopce. Zpět do Jeseníku jsme se vraceli přes Křížový vrch, kde jsme v kapli sv. Anny slavili mši svatou.

V pátek tábor vyvrcholil vyhlášením dvou nejlepších týmů a animátoři nám připravili Paschu, jakou jedli Izraelité při odchodu z Egypta.

V našem putování do země zaslíbené nás provázeli animátoři

bohoslovec Vojta a Otec Vašek. Na táboře jsem poznala spoustu nových kamarádů a velmi se těším na další farní tábor.

Sára Tschuliková

Naše prázdninové zasvěcení se Panně Marii

V polovině července se naše rodina vypravila do cisterciáckého kláštera ve Vyšším Brodě na týdenní pobyt spojený se zasvěcením rodin Panně Marii. Celkem asi 10 rodin ze všech koutů republiky našlo útočiště v bývalém hospodářském křídle kláštera. Každý den jsme měli dopoledne duchovní program, který sestával ze mše svaté a dvou přednášek. První hodinová přednáška měla prohloubit náš duchovní život, druhá byla spíše vzdělávací. Velkou výhodou bylo organizované hlídání dětí během přednášek. Odpolední volno mohl každý využít podle svého uvážení. My jsme ho využili k výletům do okolí, k plavbě parníkem po Lipně nebo k návštěvě kláštera Zlatá Koruna. V šest večer jsme se pak všichni

scházeli v kapli na modlitbu růžence. Na svátek Panny Marie Karmelské proběhlo samotné zasvěcení jednotlivých rodin Panně Marii, a to před milostným obrazem Vyšebrodské madony, který klášter uchovává s přestávkami již 600 let.

Slezákovi

Z farní knihovny

Wilhelm Hünermann (1900–1975) byl německý kněz a spisovatel, který sepsal více než 50 románů ze života různých světců a světic. Velice čtivě napsané knihy byly přeloženy do zatím 20 jazyků. Jeho prvním dílem byl román o životě sv. Klementa Maria Hofbauera, který česky vyšel pod názvem **Pekařský učedník ze Znojma** (2008). Jelikož letos uplyne 200 let od úmrtí sv. Klementa, o to větší máme důvod si tento unikátní román přečíst. Z dalších knih W. Hünermanna máme ve farní knihovně např. **Farář arský** (2007), **Hořící oheň, život sv. Pia X.** (2012), **Mnich mezi vlky, život sv. Jana Kapistrána** (2009), **Otec vyhoštěných** (2003), **Svatý Martin** (2000), **Svatý Vincent de Paul,**

misionář lásky (2010) a **Syn brusiče nožů** (1995).

Farní knihovna je otevřena na faře v Jeseníku krátce po nedělní mši svaté.

Vít Slezák

Kalendárium ve farnostech Jeseník a Česká ves

13.9.2020	15:00	Pouť na Hamrové
13.9.2020	17:00	Benefiční koncert Mariána Jurečky v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Jeseníku
18.9.2020	18:00	Žehnání kříže v Dětrichově
20.9.2020	10:30	První svaté přijímání a Slavnost posvěcení kostela v České vsi

18.10.2020		Misijní neděle
25.10.2020	10:30	Slavnost posvěcení kostela v Jeseníku
8.11.2020		Svátost biřmování v Jeseníku
22.11.2020		Slavnost Ježíše Krista Krále

Kalendárium z okolí

12.9.2020	15:00	Pouť k Panně Marii v Černé Vodě
19.9.2020	11:00	Pouť národů na Mariahilf – mše svatá
27.9.2020	14:30	Křížová cesta a poutní mše svatá v kapli Panny Marie La Salette na Travné
3.10.2020	14:00	3. Charitní pouť v Javorníku v kostele Nejsvětější Trojice
8.11.2020	14:30	Svatohubertská mše svatá na Travné
6.12.2020	14:30	Poutní mše svatá k Panně Marii na Travné

Ze života svatých

Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře, vlastním jménem Marie Františka Terezie Martinová, se narodila 2. ledna 1873 v Alençonu ve Francii jako deváté dítě Louise a Zélie Martinových. Měla čtyři sestry: Marii, Pavlínu, Leonii a Célinu, další čtyři sourozenci zemřeli v dětském věku ještě před Tereziiným narozením. Ve čtyřech letech jí zemřela matka

a Terezka vyrůstala pouze s otcem a sestrami.

Po smrti matky se rodina přestěhovala do Lisieux. Koncem roku 1879 přijala Terezie poprvé svátost smíření. K prvnímu svatému přijímání, které se uskutečnilo 8. května 1884, ji připravily sestry kláštera benediktinek v Lisieux. O několik týdnů později, 14. června téhož roku, přijala svátost biřmování.

V prosinci 1886, ve věku 14-ti let, prožila Terezie „Vánoční milost“, která se stala prvním významným předělem jejího života, okamžikem jejího „obrácení“. Kromě toho, že tím definitivně opustila „plenky dětství“ a získala prvního „duchovního syna“, kterým se pro ni stane zločinec Pranzini, uzrává v té době také její povolání.

Chtěla se stát kontemplativní řeholnicí na Karmelu v Lisieux, ale byla odmítnuta pro své mládí. Na pouti do Itálie, 20. listopadu 1887, během audience, kterou poskytl papež Lev XIII. poutníkům z Lisieux, s dětskou odvahou požádala Svatého otce o dovolení, aby se mohla stát karmelitkou již v patnácti letech. Na Karmel v Lisieux nakonec vstoupila 9. dubna 1888, 10. ledna následujícího roku přijala hábit a 8. září 1890 složila sliby. Při kanonické zkoušce, která jim předcházela, prohlásila: *„Přišla jsem zachraňovat duše, a hlavně modlit se za kněze.“*

Všechny drobné úkoly každodenního řeholního života se snažila plnit s pokorou, evangelijní prostotou a velkou důvěrou v Boha.

Tento způsob duchovního života nazývala „malou cestou“. Slovem i příkladem se snažila předávat svou „malou cestu“ ostatním sestrámk, zejména novickám.

Druhým důležitým okamžikem je pro ni objev Božího milosrdenství, který se odehrál 9. Června 1895, v jejích dvaceti dvou letech. Nevíme, co se tehdy přesně stalo, Terezie v tom zůstala velmi disketní. V každém případě to ale byl velmi intenzivní vnitřní prožitek, jenž pro ni znamená nový pohled na její dosavadní život a také ji vede k „Úkonu obětování se milosrdné lásce“. Terezie složí modlitbu, ve které se zcela novým způsobem odevzdává do Božích rukou.

V dubnu 1896 ale pro Terezii nastane nejzásadnější přelom v jejím životě. Na Velký pátek toho roku třiatřicetiletá karmelitka poprvé vykašlává krev, což je znamení ohlašující nevyléčitelnou tuberkulózu. V první chvíli má radost, že se přiblížilo její setkání s Bohem tváří v tvář... O několik dní později ale vstupuje do velké duchovní zkoušky, která potrvá až do její smrti. Je to zcela nová zkušenost, která se svou intenzitou nepodobá ničemu předtím. Znamená to pro ni období nečekaných pochybností, vnitřních temnot a bojů. Tuto zkoušku popisuje slovy „temný tunel“, „vysoká zeď, která zakrývá i hvězdné nebe“, „noc nicoty“, kdy „všechno najednou zmizelo“. Zároveň o ní ale mluví jako o velké milosti, velkém Božím daru a příležitosti. A skutečně, nastává velmi plodné období, které Terezii hluboce proměňuje a dává jí dosáhnout duchovní zralosti.

Zemřela strávena láskou 30. září 1897. Její poslední slova „Můj Bože..., miluji Tě!“ uzavřela její čtyřiatřicetiletý pozemský život a započala – jak po tom sama toužila – novou fázi jejího apoštolského působení ve prospěch duší, fázi, kterou ona sama předpověděla slovy: „budu sestupovat a sesílat déšť růží na zemi“.

V roce 1925 byla svatořečena papežem Piem XI. a týž papež ji o dva roky později prohlásil za patronku misií. 19. října 1997 papež Jan Pavel II. zařadil Terezii mezi učitele církve.

Její svátek slavíme 1. října.

Zdroje:

Příběh jedné duše: autobiografické spisy / Terezie z Lisieux

www.karmel.cz
www.terezicka.cz
www.catholica.cz

K zamyšlení

„Vánoční milost“ Terezie z Lisieux

Bylo to 25. prosince 1886, kdy se mi dostalo té milosti, že jsem přes-

tala být dítětem, jedním slovem: milosti úplného obrácení. – Vraceli

jsme se z půlnoční mše svaté, při které jsem měla to štěstí, že jsem přijala Boha silného a mocného. Když jsme přišli do Buissonnet, těšila jsem se, že si půjdu pro střevice do krbu. Tento starobylý zvyk nám přinášel v dětství tolik radosti, že se mnou Celina chtěla dál zacházet jako s *malým dítětem*, protože jsem byla nejmladší z rodiny.

Tatínka těšilo, když viděl mé štěstí a slyšel mé radostné výkřiky, když jsem vytahovala každé překvapení z kouzelných střeviců, a radost mého milovaného krále mé štěstí ještě zvětšovala. Ale Ježíš mi chtěl ukázat, že se musím zbavit dětských chyb, a proto mi odňal i nevinné radosti. Dopustil, že tatínek, unavený po půlnoční, byl mrzutý, když viděl mé střevice v krbu, a řekl slova, která mi probodla srdce: „Naštěstí je to letos naposled!...“ Vyběhla jsem po schodech, abych si sundala klobouk. Celina znala mou citlivost, a když viděla, že se mi v očích lesknou slzy, chtěla také plakat, protože mě velice milovala a chápala můj zármutek. „Terezie,“ říkala, „nechod’ dolů, moc by ses

trápila, kdyby ses hned podívala do svých střeviců.“ Ale už to nebyla táž Terezie, Ježíš změnil její srdce. Spolkla jsem slzy a seběhla jsem rychle ze schodů. Potlačila jsem bušení svého srdce, vzala střevice, položila je před tatínka a radostně jsem vytahovala všechny předměty. Tvářila jsem se šťastně jako královna. Tatínek se smál, znovu se rozveselil a Celina myslela, že sní!

Naštěstí to byla sladká skutečnost, Terezka opět našla duševní sílu, kterou ztratila, když jí byly 4 a půl roku, a měla si ji uchovat už navždy!

|Touto nocí světla začalo třetí období mého života, nejkrásnější ze všech, nejvíc naplněné nebeskými milostmi.

Ježíš v jediném okamžiku vykonal dílo, které bych nezvládla za 10 let. Spokojil se s mojí dobrou vůlí, která mi nikdy nechyběla. Mohla jsem mu říct jako apoštolové: „Pane, celou noc jsem se lopotila a nic jsem nechytla.“ Ježíš byl ke mně ještě milosrdnější než ke svým učedníkům, vzal sám síť, hodil ji do vody a vytáhl plnou ryb.

Udělal ze mě rybáře duší, pocítila jsem velkou touhu pracovat na obrácení hříšníků, touhu, kterou jsem nikdy před tím tak živě nepocítila.

Jedním slovem, pocítila jsem, že do mého srdce vstoupila láska k bližním, potřeba zapomínat na sebe a dělat radost jiným, a od té doby jsem byla šťastná!

Jednou v neděli jsem se dívala na fotografii našeho Pána na Kříži. Zasáhla mě krev, která kanula z jedné z jeho božských rukou. Projela mnou veliká bolest při pomyšlení, že tato krev stéká na zem a nikdo ji nespěchá zachytit. Předsevzala jsem si, že budu v duchu prodlévat pod Křížem,

abych zachytila božskou rosu, která z něho stéká. Pochopila jsem, že ji pak budu muset rozlévat na duše.

Ježíšovo zvolání na kříži se neustále ozývalo v mém srdci: - „Žízním!“ Tato slova ve mně rozněcovalo neznámý a velmi živý zápal.

Chtěla jsem dávat pít svému Milému a sama jsem cítila, že mě stravuje žízeň po duších.

Nepřitahovaly mě zatím duše kněží, ale duše velkých hříšníků, hořela jsem touhou vyrvat je z věčných plamenů.

Převzato z knihy Příběh jedné duše: autobiografické spisy Terezie z Lisieux.

Z kroniky farnosti Jeseník – rok 1937

Na podzim 1937 zrevidovala arcibiskupská komise pojištění Všechných farních a kostelních budov a pojistky přiměřeně zvýšila.

Renovace fasády kostela ve Frývaldově

V roce 1937 byla obnovena kostelní fasáda. Kostel byl obestavěn lešením, lešení a dlouhými trámy

bylo postaveno i kolem věže až po kříž. Potom byly provedeny následující práce oklepání poškozených ozdob, provedení nových ozdob, pačokování vápenným mlékem, barvení stříkáním košťaty, věž byla zvenci opatřena postříkem a příměsí prolapinu, který je izolační prostředek a odpuzuje vodu. Potom byla opra-

vena hlavní střecha. Nově byly zhotoveny odpadní roura a držáky na hlavní střeše, oplechována středová římsa a opraveny okapové rýny včetně dvojitých olejových nátěrů všeho oplechování. Dveře hlavního portálu, dvou bočních vchodů a vchodu do sákrstie byly opatřeny olejovým nátěrem. Opraven byl i hromosvod.

Řízení prací se ujal stavební kostelní konkurenční výbor ve složení: předseda Adolf Fuhrich, městský pokladník, ostatní členové městský radní Jan Böse z Frývaldova, Franz Brauner, malířský a natěračský mistr z Frývaldova, Adolf Müller z Bukovic a Hermann Weinert z Frývaldova. Dne 24. června bylo započato s pracemi. Práce prováděli: zednické a tesařské práce firma ing. Adolf Gröger, stavitel ve Frývaldově, pod stavebním dozorem pana Aloise Wavry z Frývaldova. Další políři a zedníci: zednický polír Egon Hoffmann z Frývaldova, tesařský polír a tesaři Gustav Heckel, Rudolf Heckel, Alois Heckel z Dětrichova, Hans Pater a Emil Peter z České Vsi, Franz Spiller ze Sandhýblu (dnes Písečná, pozn.

př.), Franz Seifert z Horního Domašova, zedníci Josef Baum a 2. Josef Baum z Horní Lipové, Hans Hackenburg, Josef Dittrich z Horní Lipové, Rudolf Tinterz Frývaldova, Josef Rischer z Krutvaldu (dnes Travná, pozn. př.), Paul Seifert a zednický učeň Franz Seifert z Horního a Dolního Domašova, pomocníci Josef Bennert a Artur Böhm z Frývaldova, Jan Brosig a Richard Böhm z Horní Lipové, Žofie Nitschová z Frývaldova, Ema Grögrova z Dolní Lipové, pokrývačský mistr Josef Maiwald z Frývaldova, klempířští mistři Franz Spiller a Hans Wagner z Frývaldova (klempířský pomocník Adolf Ergert z Frývaldova, pomocník mistra Wagnera, očistil a natřel kříž na věži), Adolf Schubert, malíř a natěrač z Dolní Lipové. Vedení hromosvodu provedla elektrofirma August Schmidt z Frývaldova, pomáhal Rudolf Schweidler z České Vsi. Během stavebních prací se nepříhoda žádný úraz.

Náklady:

<i>Zednické a tesařské práce</i>	<i>Kč</i>	<i>36.589,65</i>
<i>Pokrývačské práce</i>		<i>1.451,-</i>
<i>Klempířské práce</i>		<i>8.030,20</i>
<i>Natěračské práce</i>		<i>667,40</i>
<i>Stolařské práce (kostelní lavice)</i>		<i>687,-</i>
<i>Elektrikáři</i>		<i>55,60</i>
<i>Oprava oplocení</i>		<i>72,-</i>
<i>Celkem:</i>	<i>47.558,85,-</i>	

U příležitosti prací na věži a vztyčení májky veledůstojný pan probošt Engelbert Neugebauer uspořádal a zúčastnil se v Katolickém spolkovém domě ve Frývaldově slavnosti pro všechny dělníky a řemeslníky. Za toto

uznání bylo panu proboštovi srdečně poděkováno. 25. září 1937 byly renovační práce na frývaldovském kostele ukončeny.

Ihned v roce 1937 v měsíci září byla provedena též fasáda na filiálním kostele v Bukovicích.

Výdaje činily:

<i>1. Účet od stavitele Stefana Neugebauera</i>	<i>Kč</i>	<i>10.928,-</i>
<i>2. Účet klempíře Haukeho</i>		<i>3.634,75,-</i>
<i>3. Účet pokrývače Reinera</i>		<i>296,-</i>
<i>4. Účet firmy Bartsch</i>		<i>81,60,-</i>
<i>5. Instalace hromosvodu 8.9.1937</i>		<i>50,-</i>
<i>Celkem:</i>	<i>14.990,35,-</i>	

Uvítáme jakékoli nápady, připomínky nebo příspěvky. Můžete je odevzdávat v sakristii nebo zaslat elektronicky na zpravodaj.jes@seznam.cz.